

bijna gelijktijdig lopen. Hun raadselachtige titels verwijzen niet zozeer naar die bepaalde produktie die de toeschouwer ziet, maar naar het besloten werkproces van de Wooster Group dat performers in staat stelt verschillende persona-identiteiten tegelijk te ontwikkelen.

Elizabeth LeCompte: 'Fish Story is een overkoepelende term voor ons werk dat we in deze periode aan het maken zijn en dat onafgebroken doorloopt. De titel is dus enkel een soort mantel, die men moet losmaken van het materiaal. Ik wil er eigenlijk niet te Oosters over doen, maar zoek niet naar een onmiddellijk verband, en dan zal je iets ontdekken. Er is geen psychologisch verband, geen historisch verband. De vertelster van *Brace Up!* wordt plots een ander personage voor het volgende verhaal *Fish Story*. Het werkt zoals bij een kinderspel. Kinderen maken nooit iets af, ze gaan gewoon verder met een nieuw verhaal en een nieuw personage. Dit is ook de normale manier van werken in noh of in kabuki. Daar brengt men twee stukken op een avond. In het programma wordt de performer vermeld met naast zijn naam de verschillende rollen. Hij vertolkt de ene rol na de andere, en deze zijn verbonden doordat zijn eigen verhaal gewoon doorloopt. In *Fish Story* is het de performer Kate Valk die de rollen van keizer

Jones en commentator verenigt.'

Zo komen we terecht bij het voorbeeld van de Japanse Gaia Nin Groep, een soort zigeuner-performers die theater brengen voor de arbeidersklasse en die hun opvoeringen met het leven zelf versmolten hebben. *Fish Story II* bevat naast het laatste bedrijf van *De Drie Zusters* een documentaire over de Wooster-performers/personae, een soort van parallel met een documentaire over Gaia Nin die ze bekeken hadden. In het programma van *Brace Up!* lezen we dat de Gaia Nin met de geboorte van de televisie een groot gedeelte van hun publiek verloren hebben. Vroeger drongen de fans voor de deuren van het theater dat hun favoriete stukken bracht, maar nu vinden ze TV een meer toegankelijke vorm van ontspanning. Nu treedt de groep op in luxe hotels, waar ze een onverschillige, onpersoonlijke toeristenmassa moeten vermaken. Hun repertoire verandert om de tien dagen. Ze zijn steeds op zoek naar nieuwe liederen, dans, drama, ideeën. Vaak schrijven ze het materiaal zelf, of zoeken ze in platenwinkels naar nieuwe LP's. Ze staan niet bekend voor hun goede muzikanten, maar wel voor hun warme optredens. Er wordt veel tijd besteed aan de oudere leden van de groep en het doorgeven van geheimen van goochelen, kaartspelletjes, magische trucks, enz.

Ook de Wooster Group zelf brengt een vorm van bedreigd theater of overgangstheater. Het materiaal en de compositie van hun stukken grijpt steeds terug op populaire media en doorbreekt bewust het aura van de coherente theaterklassieker, dit om een culturele en multi-etnische versplintering eer aan te doen. Is dit typisch Amerikaans? Is het in Amerika niet vrij gewoon om dagelijks overstelpt te worden met diverse culturen die in ontbinding zijn. Heeft het bedreigde theater hier daarom een grotere kracht?

Elizabeth LeCompte: 'Ja, en dat is verschillend in Europa omdat men daar nog vasthoudt aan een sterke theatertraditie. Wij hebben geen theatertraditie, ze heeft zich niet kunnen ontwikkelen voor TV en film zijn komen opduiken. Dus om een traditie te kunnen vormen moeten we naar zeer uiteenlopende plaatsen grijpen en het theater opnieuw uitvinden. Het is veel meer een 'mix'. Ik denk dat dit in Europa ook gaat gebeuren, binnen een jaar of twintig. Ook al is de etnische samenstelling op dit moment minder divers, toch is hetzelfde op komst.'

Katrien Jacobs

CERTIFIKAAT

WAT?

Theatercursus

WAAR?

vzw Open Living
Velodroomstraat 37
2600 Berchem
Tel. 03/ 235 43 33

WANNEER?

Info en Inschrijving
op zaterdag 2 oktober 1993 te 10.00 uur
jaarcursus: wekelijks
zaterdag of zondag van 10 tot 14 uur
of woensdag van 18 tot 22 uur

